

EL RACÓ DEL POETA

Tres poemes d'Andreu Vidal

El passat 28 de novembre va tenir lloc *Rerellum*, la cinquena de les cites de Llauró, el projecte que durant un any l'artista Àlicia Casadesús porta a terme al Collsacabra. En aquesta ocasió compartia el treball amb ella l'escriptor Víctor Sunyol. En el moment central de l'acció, a les tombes de l'Avenc, s'hi van llegir uns poemes de l'escriptor mallorquí Andreu Vidal, un dels poetes més lúcids i intensos de la seva generació, mort aquest estiu als trenta-nou anys.

En un acte com aquell, del qual n'eren protagonistes l'atzar, la paraula, el ritual i la mort, escollir els seus textos era inevitable. Andreu Vidal pertany a la rara estirp dels poetes que han sabut explicar l'home des del cantó veritable de l'existència i la consciència, amb els mots més purs. El cantó de tot allò que per poder viure tranquils arraconem i etiquetem d'horrible, d'obscur, de maleït, de negatiu, de perillós, d'insà. El cantó que no volem veure però que és el de l'existència real. Que, en ser veritat, és, per tant, bellesa. Terrible bellesa que en la seva obra no cau pel pendent fàcil de la pseudotragèdia sinó que basteix, en descarnada solitud, una lírica serena i sagnant precisament perquè assumeix la duresa d'aquesta consciència, perquè no hi ha postura falsa ni artifici, perquè el poeta ho és (i és) des del més fons d'aquest batec essencial i cruel.

En ocasió d'aquella lectura, reproduïm aquí alguns dels poemes d'aquest poeta, protagonistes d'una de les experiències poètiques més apassionants, vitals i veritables dels darrers anys.

Azbe

Calla, Azbe, i escolta
aquest silenci vast,
ferit d'aromes i colors terribles.
Ara és el temps
que els arbres s'equivoquen
i els ocells, desesmats,
mosseguen les tres cares de la nit.
Ningú no resa
dins la casa dels somnis.
Ningú no cau pels escalons del cel.
I la precisa
maquinària del temps, fulgent prodigi
de peces i engranatges, va girant
de cap enrere,
roent, xerriquejant:
Torna la llet
a les sines pansides; lentament
la carn es despodreix i les arbredes
arrelen cap al cel;
la llum
retorna cap al sol, passant la lluna,
i un déu de pedra
sura sobre el mar.
Tu i jo,
dolça i tràgica Azbe,
encara no hem nascut.

d'Els dies tranquils (1988)

Que ningú no miri
les aigües mortes del vell pou,
que ningú no escuti, insensat,
l'aire enrarit ni la densa
obscuritat del fons
i, sobretot,
que ningú no cregui haver vist ni imagini,
que ningú no dubti
si fou el seu pipellejar o, tal vegada,
el reflex fugaç d'un ocell:
Res no es movia,
allà baix.

I que ningú no recordi
l'olor estranya del vell pou,
ni la dolça música
que pujava dèbilment des de la seva
entranya fètida,
car allò mort
produeix estranyes fascinacions,
àdhuc als esperits més simples, i desperta
en la ment de l'animal
vells records endormits, que s'esperava
que restassin per sempre endormits,
perillosos
per a l'animal i el seu déu.

de Necròpsia (1984)